

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 11)

Dec 2007

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களை தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளை தஞ்சம்

கைப் பொருள்கள் முன்னமே கைக் கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப் பொருளும் கொண்டாரே.

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. சிறிய திருமடல்
6. திருமாலை

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்
(பகுதி - 11)

101. விலஸ்தி நாஸா கல்பகவல்லீ முக்தா இவ ரங்கநிலயஸ்ய
ஸ்மிதம் அபி தத் நவகுஸ்மம் சபுக கபோலம் ச பல்லவ உல்லஸிதம்

பொருள் - (திருநாசி, புன்னகை, தாடை, கபோலம் ஆகியவற்றைக் கூறுகிறார்) பெரியபெருமானின் திருநாசியானது (முக்து) அழகான கற்பகக் கொடி போன்று உள்ளது. அவனுடைய புன்னகையானது அந்தக் கொடியில் மலர்ந்துள்ள மலர் போன்றுள்ளது. அவனது தாடையும் கபோலங்களும் அந்தக் கொடியில் உள்ள தளிர்கள் போன்று உள்ளன.

102. நயந சபர வித்தெள கர்ண பாச அவருத்தெள
ருஷ இவ லுடத: அர்ச்சீர் மஞ்ஜீ: உத்கிரந்தெள
பரிமிலத் அலக ஆலீ சைவலாம் அம்ஸவேலாம்
அனு மணி மகர உத்கெள ரங்கதூர்ய அம்ருத அப்தே:

பொருள் - (திருச்செவிகளில் உள்ள மகர குழைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார்) பெரியபெருமானின் திருமேனியானது ஒரு பெரிய கடல் போன்று உள்ளது. அந்தக் கடலின் கரைகள் போன்று அழகான அவனது திருத்தோள்கள் உள்ளன. அந்தக் கரைகளில் உள்ள பாசி போன்று அவனது அழகான கறுத்த கேசங்கள் உள்ளன. இவனது திருச்செவிகளில் உள்ள, சிறந்த மணிகளால் பதிக்கப்பெற்ற மகரக்குழைகள் இரண்டும் தகதகவென்று ஒளியுடன் காணப்படுகின்றன. இவை ஏன் இவ்விதம் சிவந்து, ஒளியைக் கக்கியபடி உள்ளன என்றால் - இந்த இரண்டு சுறாமீன்களையும், கண்கள் என்னும் மீன்கள் ஒரு பக்கம் தாக்கியபடி உள்ளன, மற்றொரு பக்கம் இவை திருச்செவி என்னும் வலைகளில் அகப்பட்ட நிலையில் உள்ளன - ஆகவே கோபத்துடன் இவ்விதம் உள்ளன என்று கருத்து.

103. அதர மதூர அம்போஜம் தத் கர்ணபாச ம்ருணானிகா
வலயம் அபி மாம் ஆஸ்தாம் ரங்கேந்து வக்த்ர ஸர: சிரம்
நயந சபரம் நாஸா சைவால வல்லரி கர்ணிகா
மகரம் அலகச்சீரணீ பர்யந்த நீல வந ஆவலி

பொருள் - (திருமுகத்தை ஒரு ஏரி என வர்ணிக்கிறார்) அழகாகச் சிவந்த உதடுகள் என்னும் அப்போது மலர்ந்த தாமரை உள்ளது. திருச்செவிகள் என்னும் தாமரை மலரின் கொடி வளையம் உள்ளன. திருக்கண்கள் என்னும் மீன்கள் கொண்டதாக உள்ளது. திருமுக்து என்னும் பாசிக்கொடி படர்ந்து உள்ளது. கர்ணபூஷணம் என்னும் மகர மீன்கள் உள்ளன. அடர்ந்த கரிய கேசங்கள் என்னும் கறுத்த சோலைகள் சூழ்ந்து உள்ளது. இப்படியாக பெரியபெருமானின் திருமுகமானது ஒரு ஏரி போன்று உள்ளது. இந்தத் திருமுகம் நீண்ட நாட்கள் என்னைப் பார்த்தபடி இருத்தல் வேண்டும்.

104. ரமயது ஸ மாம் கண்ட்ட: ஸ்ரீரங்கநேது: உதஞ்சித
கர்முக தருண க்ரீவா கம்பு ப்ரலம்ப மலிம்லுச:
ப்ரணய விலகத் லக்ஷ்மீ விச்வம்பரா கர கந்தலீ
கநக வலய க்ரீடாஸங்க்ராந்த ரேக: இவ உல்லஸத்

பொருள் - (திருக்கழுத்தை வர்ணிக்கிறார்) பெரியபெருமானின் திருக்கழுத்தானது பாக்கு மரம் போன்றும், சங்கு பொண்ட்ரும் உள்ளது. அந்தக் கழுத்தின் அழகைக் கொள்ளையடித்தது எது தெரியுமா? அவனை மிகவும் அன்புடன் அணைத்துக்கொள்ளும் மஹாலக்ஷ்மி, பூமிப்பிராட்டி ஆகியவர்களின் வாழ்த்தண்டு போன்ற அழகான கைகளில் உள்ள பொன்வளையல்கள், இவனது அழகான கழுத்தில் அமுந்தின போலும். அந்த வளையல்களில் அடையாளங்களே இவன் கழுத்தை விட அழகான, அந்தக் கழுத்தில் உள்ள முன்று மடிப்புகளான ரேகைகள் போலும். ஆக கழுத்தின் அழகை இந்த ரேகைகள் கொள்ளை கொண்டன. இப்படியாக சிறந்து விளங்கும் அவனது திருக்கழுத்து எனக்கு மகிழ்வை அளிக்கவேண்டும்.

105. அதிஷ்ட்டாந ஸ்தம்பெள புவந ப்ருது யந்த்ரஸ்ய கமலா
கரேணோ: ஆலானே அரி கரி கடா உந்மாத முஸலெள
ப்பணீந்த்ர ஸ்ப்பீத ஸ்ரக் வ்யதிகரித ஸந்நிக்த விபபெள
புஜெள மே பூயாஸ்தம் அபயம் அபி ரங்கப்ரணயிந:

பொருள் - (பெரியபெருமானின் திருப்புஜங்களை வர்ணிக்கிறார்) இந்த உலகத்தை ஒரு பெரிய யந்த்ரம் என்று வைத்துக் கொண்டால், அந்த யந்த்ரத்திற்கான ஆதாரத் தூண்களாக உள்ளது, ஸ்ரீரங்கநாசசியார் என்னும் பெண் யானையைக் கட்டிப் போட உதவும் கட்டுத்தறியாக உள்ளது, அடியார்களின் விரோதிகள் என்னும் யானைக்கூட்டத்தை அழிக்கவல்ல உலக்கை போன்று உள்ளன, ஆதிசேஷனின் திருமேனி எது, இவன் அணிந்துள்ள மாலை எது, இவனது திருக்கரங்கள் எது என்று அறிய இயலாதபடி பருத்து உள்ளது - இப்படியாக உள்ள பெரியபெருமானின் புஜங்கள் எனக்கு அபயம் அளிக்கவல்லவையாக உள்ளன.

106. ப்ரதி ஜலதித: வேலாசய்யாம் விபீஷண கௌதுகாத்
புந: இவ புரஸ்கர்த்தும் ஸ்ரீரங்கிண: ப்பணி புங்கவே
ஸமுபததத: கஞ்சித் கஞ்சித் ப்ரஸாரயத: புஜ
த்வயம் அபி ஸதா தாந ச்ரத்தாநு தீர்க்கம் உபாஸ்மஹே

பொருள் - (பெரியபெருமானின் திருக்கரங்களை வர்ணிக்கிறார்) முன்பு கடற்கரையில் சயனித்தருளிய நிலைமை, விபீஷணனின் ஆவல் காரணமாக பெரியபெருமாளுக்கு மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது போலும். அதனாலேயே ஆதிசேஷன் மீது, தன்னுடைய ஒரு திருக்கரத்தை மடித்துத் தலையணையாக வைத்துக்கொண்டும், மற்றொரு திருக்கரத்தை நீட்டியபடியும் சயனித்துள்ளான். மிகவும் நீண்டதும், தானம் செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டதும் ஆகிய பெரியபெருமானின் இரண்டு திருக்கரங்களையும் நாம் எப்போதும் சிந்திப்போமாக.

107. குஸுமபர அலஸெள ஸ்ப்படிக வேதி சயெள விடபெள
அமரதரோ: பரம் பரிஹஸந் ப்ருது ரங்கபுஜ:
பஹு மணி முத்ரிகா கநக கங்கண தோரவலயை:
கிலலயி தோர்த்வயம் ப்பணிநி நிர்ப்ரஸுப்தம் இம:

பொருள் - (பெரியபெருமானின் திருப்புஜங்களை வர்ணிக்கிறார்) தேவலோகத்தில் உள்ள கற்பகக் கிளைகள், மலர்களால் நிரப்பப்பட்டு, அங்குள்ள ஸ்படிக மணிகளின் மீது சாய்ந்தபடி உள்ளன. இவற்றைப் பரிசாசம் செய்யும் விதமாக உள்ளது எது தெரியுமா? ஸ்படிக மணிக்கு மேலான ஆதிசேஷனின் திருமேனியில் சாய்ந்துள்ளது, கற்பக மலர்களை விட மிகவும் உயர்ந்த இரத்தினக்கற்கள் பல பதிக்கப்பட்ட, பொன்மயமான கைவளை, தோள்வளை சூடியுள்ளது, அந்தக் கற்பக மரத்தின் கிளைகளைக் காட்டிலும் பருத்து உள்ளது - இது எது என்றால் - பெரியபெருமானின் இரண்டு புஜங்களாகும். அந்தப் புஜங்களை நாம் அண்டி நிற்போமாக.

108. மத் ரக்ஷாவரத கௌதுகே ஸுகடகே விக்ராந்தி ஜர்ணே ஜபே
சார்ங்க ஜ்யாகிண கர்க்கசிம்நி ஸுமந: ஸ்ரக் மோஹநே மார்த்தவே
தோர்த்வந்த்வம் பஹூச: ப்ரலோப்ய கமலா லீலா உபதாநம் பவத்
தத்சீத்ர அலக முத்ரிதம் விஜயதே ஸ்ரீரங்க ஸம்ஸங்கிர:

பொருள் - (பெரியபெருமானின் திருக்கரங்களைக் கூறுகிறார்) என்னைக் காப்பது என்னும் விரதம் பூண்ட பெரியபெருமான், அதற்காகவே தனது திருகரத்தில் ஸூத்ர கங்கணம் அணிந்துள்ளான். அவனது திருக்கரத்தில் சார்ங்கம் என்னும் வில்லின் தழும்புகள் காணப்படுகின்றன. அவனது திருக்கரத்தைக் காணும்போது மலர்மாலையோ என்று ஐயம் கொள்ளும்படியாக உள்ளது. இப்படியாக அவனது இளமையில் மயங்கி நிற்கும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருக்கு, அவனது திருக்கரங்கள் தலையணையாக உள்ளது. அவ்விதம் அவள் அவனது திருக்கரத்தில் சாய்ந்துள்ளபோது, அவளது கூந்தலால் அந்தக் கைகளில் அடையாளங்கள் இடப்படுகின்றன. இப்படியாக பெரியபெருமானின் இரண்டு திருக்கரங்களும் சிறப்பாக உள்ளன.

109. பவ ஆர்த்தாநாம் வக்த்ர அம்ருத ஸரஸி மார்க்கம் திசத் இவ
ஸ்வயம் வக்த்ரேண இதம் வரதம் இதி ஸந்தர்சிதம் இவ
கர அம்போஜம் பங்கேருஹ வநருஷா இவ பாடலம் இவ
சர்யாமி ஸ்ரீரங்கே சயிது: உபதாந்க்ருதம் அஹம்

பொருள் - (பெரியபெருமானின் வலது திருக்கரத்தைக் கூறுகிறார்) ஸம்ஸாரத்தில் இழிந்து மிகவும் கொதித்தபடி உள்ளவர்களின் வேதனை தீர்க்கும் அமிர்த தடாகமாக பெரியபெருமானின் திருமுகம் உள்ளது. அந்தக் குளத்தை அடையும் வழியைக் காண்பிப்பது போன்று பெரியபெருமானின் வலது திருக்கரம் உள்ளது, இந்தத் திருக்கரமே அனைத்து வரன்களையும் அளிக்கவல்லது என்று அவனது திருமுகமே சுட்டிக் காண்பிப்பது போன்று உள்ளது. தாமரைக்காடு ஒன்றின் மீது உண்டான சீற்றத்தின் காரணமாக சிவப்பது போன்று, அது போன்று சிவந்துள்ளது. இப்படியாக பெரியபெருமானுக்குத் தலையணையாக உள்ள தாமரை போன்ற வலது திருக்கரத்தை நான் பற்றுகிறேன்.

விளக்கம் - இங்கு தாமரைக்காட்டின் மீது கொண்ட சீற்றம் என்பது என்ன? நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் - கட்டுரைக்கில் தாமரை நின் கண் பாதம் கை ஒவ்வா - என்னதான் உவமையாகக் கூறினாலும் உனது திருக்கண்கள், திருவடிகள், திருக்கரங்கள் ஆ...இயவற்றின் முன்பாகத் தாமரை நிற்க இயலாது - என்றார். இதனைக் கேட்ட பின்னராவது தாமரை மலர்கள் வெட்கம் கொண்டு, தண்ணீரின் உள்ளேயே இருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆனால், அப்படியும் அவை தங்கள் தலையை வெளியே காண்பிக்கின்றனவே என்ற கோபம் பெரியபெருமானின் திருக்கரத்திற்கு உண்டானது என்று கருத்து.

110. கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேசயிது: உபதாந்க்ருத புஜ:
விதி ஈச அதீசத்வாத் கடதே இதி ஸம்ஸ்ருச்ய வததி
நிஹிநாநாம் முக்யம் சரணம் இதி பாஹூ: ததிதர:
ஸ்ப்புடம் ப்ருதே பாத அம்புஜ யுகளம் ஆஜானு நிஹித:

பொருள் - (இரண்டு திருக்கரங்களை மீண்டும் கூறுகிறார்) பெரியபெருமானின் தலையணை போன்று வலது திருக்கரமானது உள்ளது. அந்தத் திருக்கரம் அவனது திருமுடியைத் தொட்டுக் காண்பித்து - ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானோருக்கு இவனே தலைவனாக உள்ளதால், இந்தக் கிரீடம் இவனுக்கு எத்தனை பொருத்தமாக உள்ளது - என்று கூறுவது போன்று உள்ளது. அவனது மற்றொரு திருக்கரமானது முழந்தாள்கள்வரை நீண்டுள்ளன. அந்தத் திருக்கரம் அவனது தாமரை போன்ற திருவடியினைத் தொட்டுக் காண்பித்து - தாழ்ந்தவர்களின் புகலிடம் இதுவே - என்று கூறுவது போல் உள்ளது.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீபாஷ்யம் (பகுதி - 11)

3-2-28 பூர்வவத்வா

பொருள் - முன்பு கூறப்பட்டது போன்று.

ஸித்தாந்தம் (கடந்த இரு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளுகிறது) சூத்திரத்தில் உள்ள வா என்ற பதம் கடந்த இரண்டு சூத்திரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷங்களைத் தள்ளுகிறது. முதலில் உள்ள பூர்வபக்ஷ வாதத்தின்படி, ஒரே பொருள் இருவேறு நிலைகளில் உள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்படி என்றால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாக அசேதனத்தை ஏற்பது போல் ஆகிவிடும். அப்படிக் கொண்டால், அந்த அசேதனத்தின் தோஷங்கள் ப்ரஹ்மத்தை அண்டும் அல்லவோ? இதனை விடுத்து, அடுத்த பூர்வபக்ஷத்தில் உள்ளபடி ஒளியும்-ஒளிக்கதிரும் ஒரே ஜாதி போன்று என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால், பசு மற்றும் குதிரை என்பவை இரு பிரிவுகளாக உள்ளதுபோன்று ப்ரஹ்மமும் ஈசுவரன்-அசித் என்று இரண்டாக உள்ளதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இது ச்ருதி ஸ்ம்ருதி வரிகளுக்கு முரணாகிவிடும்.

ஆக ப்ரஹ்மத்திற்கும் அசித்திற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை எவ்விதம் கூறுவது என்றால் - முன்னர் கூறப்பட்ட சூத்திரங்களில் உள்ளபடி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அது என்ன? கீழே உள்ள சூத்திர வரிகள் காண்க:

- 2-3-42 - அம்சோ நாநா வ்யபதேசாத் - ஒரு அம்சமாகவே ஆகும்
- 2-3-45 - ப்ரகாசாதிவத் து நைவம்பர: - பரமாத்மாவின் அம்சம்

இந்த வரிகளில் ஜீவன் எவ்விதம் பரமாத்மாவின் அம்சம் என்று கூறப்பட்டானோ அது போன்று, அசித்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அம்சம் என்றே கூறவேண்டும். காரணம் - இவ்விதம் அசித் பொருளானது ப்ரஹ்மத்தின் அம்சமாக உள்ள தன்மையை பிரிக்க இயலாது. இவ்விதம் நாம் வைத்துக் கொண்டால், வேறுபாடுகள் பற்றிக் கூறும் வரிகள், வேறுபாடு இல்லை என்று கூறும் வரிகள் ஆகிய இரண்டுமே பொருந்திவிடும். எப்படி? ப்ரஹ்மத்தின் அம்சமாகவே அசித் உள்ளதால், அதிலிருந்து வேறுபட்டது என்று கூற முடியாது, இதே போன்று அசித் என்பதும் ப்ரஹ்மம் என்பதும் வெவ்வேறு பொருள்கள் என்பதும் பொருந்திவிடுகிறது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதது என்னும் வாதமும் காப்பாற்றப்பட்டது.

ஆக ஒளியானது இரத்தினக்கல்லை விட்டு எவ்விதம் பிரியாமல் உள்ளதோ அது போன்று, குணம்-குணம் உள்ளவன், உடல்-ஆத்மா போன்றவை எவ்விதம் உள்ளனவோ அது போன்று ஜீவனும் அசித்தும் ப்ரஹ்மத்தின் அம்சங்களே என்றாகிறது.

3-2-29 ப்ரதிஷேதாச்ச

பொருள் - தள்ளப்படுவதாலும்.

பாஷ்யம் (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள ஸித்தாந்தம் தொடர்கிறது)

- ப்ருஹத் உபனிஷத் (4-4-25) - ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அஜரோ அமர: - பரமாத்மா பிறப்பு, இறப்பு, கிழத்தன்மை அற்றவன்
- சாந்தோக்ய உபனிஷத் (8-1-5) - நாஸ்ய ஜரயா ஏதத் ஜீரயதி - வயதாகி கிழத்தன்மை அடைவது என்பது இல்லை.

மேலே உள்ள வரிகள் அசித் பொருள்களுக்கான தன்மைகளைக் கூறி (பிறப்பு, இறப்பு, கிழத்தன்மை), அவை ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை என்று முழங்குகின்றன. ஆகவே அம்சம்-அம்சி என்ற ஸம்பந்தமே அசித்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ளது எனலாம். இவ்விதம் கூறும்போது சித் மற்றும் அசித் ஆகிய இரண்டும் ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளபோது, அவற்றைத் தனது அம்சமாகக் கொண்டால், ப்ரஹ்மம் அவற்றின் காரணப் பொருளாகி விடுகிறது. அவை இரண்டும் ஸ்தூலமாக உள்ளபோது தனது அம்சமாகக் கொண்டால், அவற்றின் கார்யமாக ப்ரஹ்மம் ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே காரண-கார்யத்திற்கு இடையில் எந்தவிதமான பேதமும் இல்லை என்று கூறும் அபேத ச்ருதியும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆக, காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அறியும் ஒருவன், அதன் கார்யமான சித்-அசித் வஸ்துக்களையும் அறிந்தவனாகிறான். இப்படியாக ப்ரஹ்மத்தை அசித்தின் தோஷங்கள் தீண்டுவதில்லை என்பதும் பொருந்திவிடுகிறது. ஆக ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதாக இருப்பதாலும், திருக்கல்யாண குணங்கள் பொருந்தியதாக உள்ளதாலும், ப்ரஹ்மம் உபயலிங்கமே என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

அதிகரணம் - 7 - பராதிகரணம்

ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து வேறு ஏதும் இல்லை என்றும், இதனைத் தவிர அடையவேண்டிய இலக்கு வேறு ஏதும் இல்லை என்றும் நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-2-30 பரமத: ஸேது உந்மாந ஸம்பந்த பேத வ்யபதேசேய்ய:

பொருள் - அணை, அளவு, தொடர்பு, வேறுபாடு ஆகியவை கூறப்பட்டதால் இதைவிட உயர்ந்தது உள்ளது.

விஷயம் - இந்த உலகின் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதானக் காரணமாகவும் (மண் பாணை ஒன்றுக்கு நிமித்தகாரணம் = குயவன், உபாதானக்காரணம் = மண்) உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு தத்துவம் உள்ளது என்று சில வாதங்கள் ஏற்படுகின்றன. இந்த வாதங்களைத் தள்ளுகிறார். இந்த அதிகரணம் மூலம் ப்ரஹ்மம் தோஷங்கள் அற்றது, எல்லையற்ற எண்ணிக்கையற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டது என்னும் கருத்துக்கள் மேலும் உறுதியாக நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

சந்தேகம் - கடந்த அதிகரணத்தில் உபயலிங்கமாகக் கூறப்பட்டதும், இந்த உலகின் காரணமானதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தத்துவம் ஒன்று உள்ளதா இல்லையா?

பூர்வபகூம் - அப்படி ஒரு தத்துவம் உள்ளது என்றே கொள்ள வேண்டும். ஏன்? ப்ரஹ்மத்தைக் கீழே உள்ள வரியானது ஒரு பாலமாகவே கூறுகிறது. இந்த வரி, சாந்தோக்ய உபனிஷத் (8-4-1) - அத ய ஆத்மா ஸ ஸேது: வித்ருதி: - இந்த ஆத்மாவைத் தாங்கும் பாலமாக உள்ளான் - என்பதாகும். இங்கு ப்ரஹ்மம் ஸேதுவாக (பாலம், அணை) கூறப்பட்டது. பொதுவாக பாலம் என்பது ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குச் செல்ல உதவுவதே ஆகும். இங்கு ப்ரஹ்மம்

பாலம் என்று கூறப்பட்டதால், இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மற்றொரு தத்துவத்தை அடைய உதவும் பாலமாக மட்டுமே ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்றாகிறது. மேலும் சாந்தோக்ய உபனிஷத் (8-4-2) - ஏதம் ஸேதும் தீர்த்வா அந்தஸ்சந் அநந்தோபவதி - இந்தப் பாலத்தைக் கடந்த பின்னர் இதுவரை குருடனாக இருந்தவன் அந்த நிலை மாறப்பெறுகிறான் - என்றது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறு ஒரு தத்துவம் உள்ளது என்பதை உணரலாம்.

மேலும் உன்மிதம் என்று அளவுபட்டு ப்ரஹ்மம் கூறப்படுகிறது. இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- சாந்தோக்ய உபனிஷத் (3-18-2) - சதுஷ்பாத் ப்ரஹ்ம - ப்ரஹ்மம் நான்கு பாதங்கள் கொண்டது.
- ப்ரசன உபனிஷத் (6-1) - ஷோடசகலம் - ப்ரஹ்மம் பதினாறு பிரிவுகள் கொண்டது.

இந்த வரிகள் மூலம் ப்ரஹ்மம் என்ற இந்தப் பாலத்தின் உதவியுடன், அளவிட இயலாத உயர்ந்த தத்துவத்தை அடையலாம் என்று விளங்குகிறது.

மேலும் ப்ரஹ்மத்தைப் பாலமாகக் கூறி, இந்தப் பாலத்தின் மூலம் அடையப்படும் தத்துவத்தையும் கூறி, இவ்விதம் உள்ள பாலத்தின் தன்மை என்ன, பாலத்தைக் கடந்த பின்னர் அடையப்படும் தத்துவத்தின் தன்மை என்ன என்று கூறும் வரிகளும் உள்ளன. இதனைக் கீழே காணலாம்:

- ஸ்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் (6-19) - அம்ருதஸ்ய பரம் ஸேதும் தக்தேந்தமிவாநலம் - தானகவே வெளிப்படும் மோகூத்தை அடைய உதவும் பாலமான ப்ரஹ்மம்.
- முண்டக உபனிஷத் (2-2-5) - அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது: - பரமாத்மா மோகூத்தை அடைவிக்கும் பாலம்.

ஆக இந்த உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் மேலான தத்துவம் ஒன்று உள்ளது. இவ்விதம் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் மேலானதொன்று உண்டு என்பதைக் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- முண்டக உபனிஷத் (3-2-8) - பராத்பரம் புருஷம் உபைதி - பரமாத்மாவைவிட உயர்ந்த புருஷனை அடைகிறான்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (1-5) - பராத்பரம் யத் மஹதோ மஹாந்தம் - பெரியதான பரமாத்மாவைவிட பெரியதான.
- ஸ்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் (3-9, 10) - தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் - அந்தப் புருஷனால் இவை நிரம்பி உள்ளன, ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபம் அநாமயம் - அந்தப் புருஷனைக் காட்டிலும் எது மேலானதோ, அந்த ஒன்று உருவம் அற்றது, துன்பம் அற்றது.

ஆக மேலே கூறப்பட்ட பல காரணங்களால், ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் மேலான வஸ்து வேறு ஒன்று உள்ளது எனலாம்.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ வேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் (பகுதி - 11)

த்ரிகுண த்ரவ்யங்கள்

இவற்றில் த்ரிகுணத்ரவ்யத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் குணத்ரயாச்ரயத்வம். ஸத்தபரிணாமசீலமான இத்த்ரவ்யத்துக்கு ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அன்யோன்யம் ஸம்மானபோது மஹாப்ரளயம். விஷமமானபோது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகள். குணவைஷம்யமுள்ள ப்ரதேசத்திலே மஹதாதி விகாரங்கள். இதில் விக்ருதமல்லாத ப்ரதேசத்தையும் விக்ருதமான ப்ரதேசத்தையுங்கூட ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார தந்மாத்ர பூதேந்த்ரியங்களென்று இருபத்து நாலு தத்வங்களாகச் சாஸ்த்ரங்கள் வகுத்துச் சொல்லும். சில விவக்ஷாவிசேஷங்களாலே ஓரோரிடங்களில் அவாந்தர வகுப்புக்களும் அவற்றின் அபிமானி தேவதைகளும் அவ்வோ உபாஸநா திகாரிகளுக்கு அறியவேணும். ஆத்மாவுக்கு அவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியறிகை இங்கு நமக்கு ப்ரதானம்.

விளக்கம் - முன்று அசேதனங்களில் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் (இயல்பான தன்மை) என்பது முன்று குணங்களுடன் (தன்மைகளுடன்) உள்ளதே ஆகும். இந்தப் ப்ரக்ருதி என்பது எப்போதும் மாறியபடியே இருப்பதாகும். ப்ரக்ருதியில் உள்ள ஸத்வ, ரஜோ மற்றும் தாமஸ குணங்கள் சரிசமமாக உள்ளபோது, மஹாப்ரளயம் உண்டாகிறது. இவை வேறுபடும்போது ஸ்ருஷ்டி ஏற்படுகிறது. இந்தக் குணங்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் உண்டாகும்போது, ப்ரக்ருதியானது மஹத் முதலானவைகளாக மாறுகிறது. மாறுபடாமல் உள்ள ப்ரக்ருதியின் பகுதி, மாறுபடும் ப்ரக்ருதியின் பகுதி என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களாகப் பிரித்துக் கூறுகின்றன. அவையாவன - ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்ரிகைகள், ஐந்து பூதங்கள், பதினொன்று இந்த்ரியங்கள் - ஆகும். இப்படியாகப் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவுகளைப் பற்றியும், அந்தந்த பிரிவுக்கு அதிபதியான தேவதை பற்றியும் இவற்றை த்யானம் செய்யும் தகுதி பெற்றவர்கள் அறியவேண்டும். இவை அனைத்தும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறானவை என்பதும், அந்த வேறுபாடு என்ன என்பதும் நாம் முக்கியமாக அறியவேண்டியதாகும்.

இருபத்து நான்கு தத்வங்களும் ஆபரணங்கள்

இவையெல்லாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு அஸ்த்ர பூஷணாதி ரூபங்களாய் நிற்கும் நிலையை

புருடன் மணிவரம் ஆக பொன்றா மூல
பிரகிருதி மறுவாக மான் தண்டாகத்
தெருள் மருள் வாள்மறைவாக ஆங்காரங்கள்
சார்ங்கம் சங்காக மனம் திகிரி ஆக
இருடிகங்கள் ஈர் ஐந்தும் சரங்களாக
இருபூதமாலை வனமாலையாகக்
கருடன் உருவாம் மறையின் பொருளாம் கண்ணன்
கரிகிரிமேல் நின்று அனைத்தும் காக்கின்றானே

என்கிற கட்டளையிலே அறிகை உசிதம்.

விளக்கம் - இந்த இருபத்திநான்கு தத்வங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆயுதங்களாகவும், ஆபரணங்களாகவும் உள்ளதைக் கீழே உள்ள ச்லோகம் மூலம் அறியலாம். (ச்லோகத்தின் பொருள்) - கருடனைச் சரீரமாகக் கொண்ட வேதத்தின் பொருளாக கண்ணன் உள்ளான். அவனுடைய திருமார்பில் உள்ள, இரத்தினங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததான கௌஸ்துப மணியாக ஜீவன் உள்ளான். அவனது திருமார்பில் உள்ள ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவாக, நாசம் அடையாத ப்ரக்ருதி உள்ளது. அவனது கதையாக மஹத் உள்ளது. ஞானம் என்பது அவனது வாளாகவும், அஜ்ஞானம் என்பது அந்த வாளின் உறையாகவும் உள்ளன. அஹங்காரங்கள் சாரங்கம் என்னும் வில்லாகவும், சங்காகவும் உள்ளன. மனம் என்பது சக்கரமாக உள்ளது. பத்து இந்த்ரியங்கள் வில்லின் பாணங்களாக உள்ளன. தந்தமாத்திரைகள் ஐந்தும், பஞ்ச பூதங்களும் மாலையாக உள்ளன. இப்படியாக ஹஸ்திகிரி மீது நிற்கும் கண்ணன் அனைத்தையும் காக்கிறான்.

இருபத்துநாலு தத்வங்களுக்கும் அந்யோன்ய ஸ்வரூபபேதமும் அவ்வோ லக்ஷணங்களாலே ஸித்தம். இவற்றில் கார்யமான இருபத்திமூன்று தத்வங்களுக்கும் இவற்றால் ஆரப்தங்களானவற்றுக்கும் ஸ்திதியில் வரும் ஏற்றச் சுருக்கங்கள் புராணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டு கொள்வது. ஸ்வஸத்தா பாஸகம் ஸத்த்வம் குணஸத்த்வாத்விலக்ஷணம், தமஸ: பரமோ தாதா, அப்ராக்ருதம் ஸ்ரீரவந்த்யம் இத்யாதிகளாலே தமஸ்ஸுக்கு மேலான தேசவிசேஷம் ஸித்திக்கையாலே,

அனந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்த: ஸங்க்யானம் வா அபி வித்யதே
ததனந்தபஸங்க்யாத ப்ரமாணம் சாபி வை யத:

இத்யாதிகள் நித்யவியூதியில் அவச்சிந்தமல்லாத ப்ரதேசத்தாலே மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆனந்த்யம் சொல்லுகின்றன.

விளக்கம் - இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களின் ஸ்வரூபம் பற்றி அவைகளின் இலக்கணம் மூலமாக அறியலாம். இவற்றில் இருபத்திமூன்று தத்துவங்கள் ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களால் வெளிப்படுகின்றன (இவை ப்ரக்ருதியின் கார்யங்கள்). மேலும் இவை ஒவ்வொன்றும் உண்டாக்கவல்ல மாறுபாடுகள் வெவ்வேறானவை, இவைகளின் விளைவுகளும் வெவ்வேறானவை என்பதை பல புராணங்கள் மூலம் அறியலாம். தமஸ்ஸுக்கு அப்பால் சுத்தஸத்த்வம் உள்ளதைக் கீழே உள்ள வரிகள் கூறுகின்றன:

- பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை (25-42) - ஸ்வஸத்தா பாஸகம் ஸத்த்வம் குணஸத்த்வாத்விலக்ஷணம் - சுத்தஸத்த்வம் என்பது தானாகவே வெளிப்படுவதாகும். இந்த சுத்தஸத்த்வம் என்பது ரஜோ, தமஸ் ஆகியவற்றுடன் உள்ள ஸத்த்வம் என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - தமஸ: பரமோ தாதா - தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் உள்ளவன் பரமாத்மா
- ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (2-21) - அப்ராக்ருதம் ஸ்ரீரவந்த்யம் - ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறானதும், நித்யஸூரிகளால் போற்றப்படுவதும் ஆகிய நித்யவியூதி

ஆகவே விஷ்ணு புராணம் - அனந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்த: ஸங்க்யானம் வா அபி வித்யதே ததனந்தபஸங்க்யாத ப்ரமாணம் சாபி வை யத: - அந்தப் ப்ரக்ருதிக்கு அழிவில்லை, கால அளவு இல்லை, அளவிட இயலாத ஒன்றாகும் - என்று கூறும் வரியின் மூலம், நித்யவியூதிக்கு உட்படாத ப்ரக்ருதியின் முடிவின்மை மட்டுமே கூறப்பட்டது என்று அறியவேண்டும்.

முன்று குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தி பேதங்கள்

த்ரிகுணத்ரயத்துக்குப் ப்ரவ்ருத்தி பேதம் பத்தசேதநருடைய போகாப வர்கங்களுக்கும் ஈச்வரனுடைய லீலாஸத்துக்குமாக ஸமமாகவும் விஷமமாகவும் பரிணாம ஸந்ததியையுடைத்தாய் தேஹேந்த்ரியாதிருபத்தாலே அவ்வோ வ்யாபாரங்களையும் பண்ணுகை. இது ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களையிட்டுப் பத்தர்க்குத் தத்த்வங்களிலுண்மையை மறைத்து விபரீத ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகிறது போகார்த்தமாக. இதுதானே அபவர்க்கார்த்தமாக ஸத்த்வ விவ்ருத்தியாலே தத்த்வங்களை யதாவத் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது. இவையெல்லாம்ச்வரனுக்கு லீலாஸாவஹமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதியின் செயல்பாடு என்பது ப்ரளயத்தின்போது முன்று குணங்களைச் சரிசமமாக வைத்தபடி தான் மாறுவதும், ஸ்ருஷ்டியின்போது அவற்றுள் பேதங்கள் ஏற்படுத்தி தான் மாறுவதும், இவற்றை ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுப்பட்டுள்ள ஜீவன் அனுபவிக்கும் வகையில் செய்வதும், அந்த ஜீவன்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடவும், எம்பெருமானின் லீலைக்காக இவ்விதம் செய்வதும் ஆகும். இதற்கு ஏற்ற வகையில் பெயர் மற்றும் உருவம் எடுக்கிறது. அந்தந்த உடல் தொடர்பு காரணமாக விளை ரஜோ மற்றும் தாமஸங்களால் உண்மையான தத்வங்களை மறைத்து, தவறான ஞானம் உண்டாக்கிவிடுகிறது. இவ்விதம் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவனுக்கு ஸத்த்வ குணம் மேலோங்கும்போது, உண்மையான ஞானம் ஏற்பட்டு, மோக்ஷத்தைப் பெற அவன் செய்யும் முயற்சியில் உதவுகிறது. இவை அனைத்தும் எம்பெருமானின் லீலையாகவே உள்ளன.

சுத்தஸத்வத்தின் ஸ்வரூபம், ஸ்திதி, ப்ரவ்ருத்தி

சுத்தஸத்வத்துக்கு ஸ்வரூபபேதம் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலவாத ஸத்த்வகுணாச்ரமாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதிபேதம் நித்யமான மண்டப கோபுராதிகளிலும் ஈச்வரனுடையவும் நித்யருடையவும் விக்ரஹவிசேஷங்களிலும் நித்யமாயிருக்கும். நித்யருடையவும், முக்தருடையவும் ஈச்வரனுடையவும் அநித்யேச்சையாலே வந்த விக்ரஹாதிகளில் அநித்யமாயிருக்கும். இதின் ப்ரவ்ருத்திபேதம் இவர்களுடைய இச்சைக்கீடான பரிணாமாதிகளாலே சேஷிக்கு போகோபகரணமாயும் சேஷபூதனுக்குக் கைங்கர்யோபகரணமாயும் நிற்கை.

விளக்கம் - சுத்தஸத்வத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகியவற்றுடன் கலவாத ஸத்வத்தின் இருப்பிடமாகத் திகழ்வதே ஆகும். இந்த சுத்தஸத்வமானது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் உள்ள மண்டபம் மற்றும் கோபுரங்களாக இருத்தல், ஈச்வரனின் விக்ரஹமாக இருத்தல், நித்யர்களின் சரீரமாக இருத்தல் என்னும் தன்மைகளில் நித்யமாக உள்ளது. ஆனால் ஈச்வரன், நித்யர், முக்தர் ஆகியவர்களின் தற்காலிக விருப்பத்தின் அடிப்படையில் உண்டாகும் விக்ரஹம் போன்றவற்றில் நித்யமாக இருப்பதில்லை. இதன் செயல்பாடுகள் என்பது ஈச்வரன், நித்யர், முக்தர் ஆகியவர்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப மாறுபாடுகள் அடைவதே ஆகும். இத்தகைய மாறுபாடுகள் மூலம் சுத்தஸத்வமானது எஜமானனாகிய ஈச்வரனுக்கு அனுபவிக்கக்கூடிய பொருளாகவும், அடிமையாகிய ஜீவனுக்கு அவன் கைங்கர்யம் செய்யப் பயன்படும் பொருளாகவும் உள்ளது.

தூப்பில் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுக்ஷீப்படி

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 11)

59. இத்தால், பிறர்க்கு சேஷம் அன்று என்கிறது.

அவதாரிகை - அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோகவ்யவச்சேதமாதல், அந்யயோக வ்யவச்சேதமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது ஏது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் இத்தால், பிறர்க்கு சேஷமன்றென்கிறது என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் உகாரத்தை ஏவகாரமாகக் கூறுவதற்கு அயோக வ்யவச்சேதம் (ஒரு பொருளில் ஒரு தன்மை மட்டுமே உள்ளது என்று கூறும் போது மற்ற தன்மைகள் அதில் இல்லை என்று விலக்குவது), அந்யயோகவ்யவச்சேதம் (ஒரு பொருளில் உள்ள தன்மை மற்ற பொருள்களில் இல்லை என்று விலக்குவது) என்று இரு விதமாகப் பொருள் கொள்ளமுடியும். இங்கு உகாரம் எந்தப் பொருளை விளக்குகிறது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவதாரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈச்வர சேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாதம் வஸ்து, அந்யர்க்கு சேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது என்கை. சதுர்த்தியாலே ஈச்வரசேஷத்வம் ப்ரதிபாதிதமாகச்செய்தே, அந்யசேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு சேஷமான க்ருஹ ஷேத்ர புத்ரதாஸாதிகள், வேறேயுஞ்சிலர்க்கு சேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே. அப்படிப்பட்ட அந்யசேஷத்வம் இந்த ஸ்தலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்குமிறே, ஆகையாலே தாத்ருசமான அந்யசேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

விளக்கம் - இந்த உகாரத்தில் ஈச்வரனுக்கே அடிமை என்று கூறப்பட்ட ஆத்மாவானது, மற்ற எதற்கும் அடிமைப்பட்டது அல்ல என்று அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகவே விளக்கப்பட்டது. நான்காம் வேற்றுமை மூலம் (நாராயணனுக்காக), நாராயணனுக்கே ஆத்மா அடிமைப்பட்டது என்று தெளிவாகக் கூறிய பின்னர், வேறு எதற்கும் ஆத்மா அடிமைப்பட்டதா இல்லையா என்று ஐயம் அவசியமா? இந்த உலகில் ஒருவனுக்கு மட்டுமே உரிமையாக உள்ள வீடு, நிலங்கள், புத்திரர்கள் மற்றும் வேலைக்காரர்கள் மற்றவர்களுக்கும் உரிமையாக உள்ளதை நம்மால் காணமுடிகிறது. இதனையே மனதில் கொண்டு எம்பெருமானுக்கே அடிமையாய் உள்ள ஆத்மா மற்றவர்க்கும் அடிமையாய் இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் ஒரு சிலருக்கு எழலாம் அல்லவா? இதனை நீக்கவே, உகாரம் மூலம் ஆத்மாவானது வேறு எதற்கும் அடிமைப்பட்டது அல்ல என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

60. பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றும் சொல்லுவர்கள்.

அவதாரிகை - அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீசேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார், பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள் என்று.

விளக்கம் - உகாரம் மூலம் மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஆத்மா அடிமை என்று ஒரு சிலர் பொருள் கொள்ளுவர். இதனை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அகாரச்சித் ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே உகாரச்சித் ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரீயோ வாசீ ததா விது: மகாரஸ்து தயோர்தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம் என்றும், அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி: உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா ஆத்மநச்சேஷபூதஸ்ய வாசக: ச்ருதிசோதித: என்றும் இயாதிகளாலே பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை பகவதவாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை ததுபயேசேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதாரண வாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மி வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றும் நிரவஹிப்பர்கள் என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- அகாரச்சித் ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே உகாரச்சித் ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரீயோ வாசீ ததா விது: மகாரஸ்து தயோர்தாஸ இதி ப்ரணவ லக்ஷணம் - அ என்பது ஞானமயமாக உள்ள மஹாவிஷ்ணுவைக் குறிக்கிறது. உ என்பது ஞானரூபமாக உள்ள ஸ்ரீதேவியைக் குறிக்கிறது. ம என்பது இவர்களுக்கு அடிமையாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கிறது. இதுவே ப்ரணவத்தின் பொருளாகும்.
- அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேச்வரோ ஹரி: உத்த்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸதா ஆத்மநச்சேஷபூதஸ்ய வாசக: ச்ருதிசோதித: - அனைத்து உலகிற்கும் நாயகனான ஸ்ரீஹரியே அ என்பதன் மூலம் கூறப்படுகிறான். மஹாவிஷ்ணுவின் திருமார்பில் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியே உ என்பதன் மூலம் கூறப்படுகிறான். ப்ராம்மணரே. ம என்பது ஸ்ரீதேவிக்கும் நாராயணனுக்கும் அடிமை என்று ச்ருதியில் கூறப்படுகிறது.

மேலே உள்ள பகவத் சாஸ்திரம் என்னும் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தின் மூலம், அகாரம் என்பது பகவானைக் குறிப்பதாகவும், உகாரம் என்பது மஹாலக்ஷ்மியைக் குறிப்பதாகவும், மகாரம் என்பது இவர்கள் இருவருக்கும் அடிமையாக உள்ள ஜீவனைக் குறிப்பதாகவும் அறியலாம். இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, உகாரம் என்பதை ஏவகாரமாகப் பொருள் கொள்ளாமல், மஹாலக்ஷ்மியைக் குறித்துக் கூறப்பட்டதாகக் கருதி, ஜீவன் பெரியபிராட்டியாருக்கு அடிமை என்று சிலர் பொருள் கொள்வர்.

61. அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - அததைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார், அதிலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம் என்று.

விளக்கம் - இரண்டு கருத்துக்களிலும் முதலில் கூறப்பட்ட ஏவகார கருத்தே முக்கியமானது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பெரியபிராட்டியார்க்கு சேஷமாகையாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன பகவச்சேஷத்வத்துக்கு விரோதியான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் என்கை.

விளக்கம் - பெரியபிராட்டிக்கு ஆத்மா அடிமை என்று கூறப்படும் கருத்தைக் காட்டிலும், உகாரத்திற்கு ஏவகாரமாகப் பொருள் கொண்டு, எம்பெருமானை

அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கு ஆத்மா அடிமை இல்லை என்று கூறப்படுவதே முக்கியமானது ஆகும். காரணம் - இதன் மூலம் மட்டுமே ஆத்மாவானது எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே அடிமை என்ற கருத்துக்கு விரோதமான கருத்துக்கள் நீங்கும். இதுவே ஆத்மாவிற்கு மிகவும் அவசியம் ஆகும்.

62. தேவர்களுக்கு சேஷமான ப்ரோடாசத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈச்வர சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

அவதாரிகை - அந்யசேஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார், தேவர்களுக்கு என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்பது அத்தனை பயங்கரமானதா என்ற கேள்விக்கு, அதன் பயங்கரத்தை விளக்க ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு போக்யதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான ப்ரோடாசத்தை தரசநஸ்ப்ரசநாதிகளுக்கு அந்ரஹமாம்படி நிஹ்நமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்தசேஷியான ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை என்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவை, அனைத்து விதத்திலும் தாழ்வான ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள எந்த ஒரு வஸ்துவிற்ரும் அடிமைப்படுத்துதல் என்பது - யாகங்களில் இந்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு உணவாக வைக்கப்படும் அவிர்பாகத்தை, மிகவும் தாழ்வான நாய்க்கு இடுவது போன்றதாகும்.

63. பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - இப்படி க்ரூரமான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார், பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம் என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக மிகவும் பயங்கரமானதாக உள்ள, மற்றவர்களுக்கு அடிமை என்ற நிலை நீங்குவதே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் முக்கியமானது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, லக்ஷ்மீசேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதாநம் என்ற அளவேயன்று. பகவான் தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சேஷத்வம் கழிகை ஆத்மாவுக்கு ப்ரதாநாபேக்ஷிதம் என்கை.

விளக்கம் - மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஆத்மா அடிமை என்பதைக் காட்டிலும், மற்றவர்களுக்கு ஆத்மா அடிமை அல்ல என்று கூறப்படும் கருத்து முக்கியமானது என்பது மட்டும் அல்ல, பகவானுக்கு அடிமையாக உள்ளதைக் காட்டிலும், மற்றவர்களுக்கு ஆத்மா அடிமை அல்ல என்று விலக்குவதே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் முக்கியம் ஆகும்.

64. மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் என்கையாலே.

அவதாரிகை - இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் என்கையாலே என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட கருத்திற்கு ஏற்ற சான்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, யமகிங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த திறம்பேன்மின்கண்டீர் என்கிற பாட்டிலே பாகவத லக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில், திருவடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றோரு விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தி பண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே என்கை.

விளக்கம் - நான்முகன் திருவந்தாதி (68) - திறம்பேன்மின் கண்டீர் - என்னும் பாசுரத்தில் திருமழிசை ஆழ்வார், விஷ்ணு புராணத்தில் உள்ள யம-கிங்கர உரையாடலைக் கூறுகிறார். இதில் பாகவதர்களின் லக்ஷணத்தைக் கூறும்போது - திருவடி தன்நாமம் மறந்தும் புறம் தொழா மாந்தர் - தங்களது ஸ்வாமியான நாராயணனின் திருநாமத்தை மறந்து விட்டால் கூட, மற்றொரு தெய்வத்தினை வணங்கி, அடிமைத்தனம் செய்யமாட்டார்கள் - என்பதே இதற்குப் ப்ரமாணம் என்றார்.

ஸ்ரீ பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி சமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச் செய்த

சிறிய திருமடல்

(பகுதி - 11)

(போரார் நெடுவேலோன் இத்யாதி) - பிராட்டிக்காக அம்பேற்றபடி சொல்லிற்றுக் கீழ், அப்படி க்ரமஞ்செய்யவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்தருடைய ப்ரதிஜ்ஞாஸமகாலத்திலே தோற்றவேண்டி, அதுக்கு உதவத் தோற்றின இரண்டு வடிவை ஒன்றாகத் தைத்துக்கொடு புறப்பட்டு அவன் விரோதியைப் போக்கினபடி சொல்லுகிறது மேல். (போரார்) - எதிரிகள் சர்ரங்களிலே வ்யாபரித்துத் திரியுமத்தனை போக்கி, ஓரிடத்திலே இருக்க அவஸரமில்லை. நிணமும் சதையும் குடலும் சூழ்ந்து, கழுகும் பருந்தும் பேயும் ஸேவிக்கத் திரியுமத்தனை போலேகாணும். (நெடு வேல்) - அவஷட்ப்ய மஹத்தனு: என்னுமபோலே இவனால் அடக்கியாளவொண்ணா தாயிருந்தபடி. (வேலோன்) - பட்டுக் கிடக்கும்போதும் பிடித்த வேல் விடாதே இதுவே தனக்கு நிருபகமாயிருக்குமென்கை. (பொன் பெயரோன்) - ஹிரண்யனென்றிறே பெயர். (ஆகத்தை) - திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி, காட்டில் பன்றிகளை ஊட்டி வளர்ப்பாரைப்போலே, ப்ரஹ்மாதிகள் வரங்களாலே பூண்கட்டின மார்விறே.

விளக்கம் - (போரார் நெடுவேலோன்) - பெரியபிராட்டிக்காக தன்னுடைய திருமார்பில் அம்புகளை ஏற்றுக்கொண்ட தன்மை கீழே கூறப்பட்டது. ஆனால் அவளுக்காக மிகவும் பொறுமையாகச் செயலாற்றுவது போன்று, அடியார்களின் விஷயத்தில் இவன் பொறுமையாகச் செயலாற்றுவதில்லை. அடியார்களின் சபதம் உண்டான நேரத்திலேயே விரைந்து தோன்ற வேண்டிய தன்மையை, அப்படிப்பட்ட அடியாருக்கு (ப்ரஹ்லாதன்) இவன் இரண்டு உருவம் கலந்தவனாகத் தோன்றிய விதத்தையும், விரோதியை அழித்ததையும் இனி கூறுகிறார். (போரார்) - விரோதிகளின் உடலில் எப்போதும் நிற்பதால், ஆயுதக் கிடங்கில் ஓய்வு கொள்ளாத வேல் (ஹ்ரண்யனின் வேலைக் கூறுகிறார்). அதில் சதையும், குடலும் உள்ளதால் எப்போதும் கழுகு, பருந்து, பேய் ஆகியவை சுற்றி வரும்படியான வேல். (நெடு வேல்) - இராமாயணத்தில் - அவஷட்ப்ய மஹத்தனு: - ஆகாயம் அளவிற்கு உயர்ந்த வில் - என்னும்படியான வில் போன்று இரணியனால் தன்னுடைய வேலைத் தானே அடக்க இயலாதபடி இருந்த வேல். (வேலோன்) - இறந்து கீழே கிடந்தாலும், தான் பிடித்துள்ள வேலைக் கீழே விடாமல், அந்த வேலே தன்னைக் கூறும்படியாக உள்ளவன். (பொன்பெயரோன்) - ஹிரண்யன் என்ற பெயர் கொண்டவன். தன்னுடைய மார்பை நரஸிம்ஹத்தின் திருநகத்திற்கு இரையாக உள்ளபடி, காட்டில் திரிகின்ற பன்றிகளுக்கு இறையை ஊட்டி வளர்ப்பது போல், ப்ரம்மன் முதலானவர்களிடமிருந்து பெற்ற வரங்கள் மூலம் வலிமையுடன் விளங்கும் மார்பு கொண்டவன்.

(கூரார்ந்த வள்ளுகிரால்) - கூர்மைமிக்குச் செறிந்த உகிர். பிராட்டிமாரோடே பரிமாறும்போது அவர்களும் கூசும்படியான ஸௌகுமர்யத்தையும், ஸத்ருக்களோடே பரிமாறும்போது அவர்களை அழியச்செய்ய வேண்டும் திண்மையையுமுடைய னாயிருக்குமபோலே, இவற்றுக்கும் இரண்டு புடை உண்டு போலே காணும். (கீண்டு) - நரஸிம்ஹத்தின் தோற்றரவிலே சீற்றத்தைக்கண்டு பையல் உடம்பு வெதும்பி, பொசுக்கின் பன்றிபோலே பதஞ்செய்ய, அநாயாஸேந கிழித்தபடி. (குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேற்கட்டி) - சீற்றத்தின் மிகுதியாலே குடலைப் பறித்துத் திருமார்விலே கட்டிக்கொண்டானாயிற்று. அதாவது- விஜயஸ்ரீ விளங்குகிற திருமார்விலே அதுக்கு மாலையிட்டபடி. பிராட்டியிருக்கிற திருமார்விலேகாணும்

கட்டிற்று. அநாளுக்கு விஷயத்தில் இத்தனை சீற்றம் இவனுக்கில்லையாகில் அவன் அணையாளிறே. (செங்குருதி சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள் கொட்டி) - ரக்தவள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழித்து, அவனைப் பிராட்டிமாரோடே கலக்கைக்கு அலங்கரித்த திருத்தோளின் மேலே சீற்றத்தின் மிகுதியாலேயெடுத்து அறைந்து கொண்டானாயிற்று. செம் குருதி சோராக்கிடந்தானை - கூராரந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேல்கட்டி குங்குமத்தோள்கொட்டி ஆராவெழுந்தான் - என்று அந்வயம். ஆர்ப்புதுஞ் செய்தான், கிளருவதுஞ் செய்தான். (ஆராவெழுந்தான் அரியருவாய்) - அவாக்யநாதர: என்று எதிர்த்தலையில்லாமையாலே வார்த்தை சொல்லானென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்கிறவன் ஆளுத விரோதியைப் போக்கப்பெற்றோம் என்னும் ஹர்ஷத்தாலே ஆர்த்துக்கொண்டான்.

விளக்கம் - (கூராரந்த வள்ளுகிரால்) - மிகுந்த கூர்மையான நகம். இவனுடன் உள்ளபோது பிராட்டிமார்கள் தாங்கள் இவனைத் தொட்டாலே அவனது திருமேனி வாடி விடுமோ என்று எண்ணும்படியான மென்மையான திருமேனி உடையவன், ஆனால் எதிரிகளுடன் விளையாடும்போது அவர்களை அழிக்கும் வலிமை உடையவன். இது போன்று இவனுடைய நகங்களும் இரண்டு தன்மைகளுடன் உள்ளன போலும். (கீண்டு) - நரஸிம்ஹம் தோன்றிய உடனே அதற்கு இருந்த சீற்றத்தைக் கண்டு ஹிரணியனான இந்தப் பயல் தன்னுடைய உடல் சோர்வுற்றான். தீயில் பொசுக்கப்பட்ட பன்றி போல் அவனது உடம்பை எந்தவிதமான சீரமமும் இன்றி எம்பெருமான் கிழித்தான். (குடல் மாலை) - தன்னுடைய சீற்றம் அதிகமாக இருந்ததால் ஹிரண்யனின் குடலை உருவி, தன்னுடைய திருமார்பில் கட்டிக் கொண்டான். விஜயலக்ஷ்மி விளங்கும் திருமார்பில் அவளுக்கு அந்த மாலையை இட்டான். பெரியபிராட்டி அமர்த்துள்ள திருமார்பில் இந்த மாலையைக் கட்டினான். இதன் காரணம் - தன்னுடைய அடியார்களின் எதிரிகள் மீது அவனுக்கு இத்தனை சீற்றம் ஏற்படவில்லை என்றால் என்றால், பெரியபிராட்டி இவனை அணைத்துக் கொள்ள மாட்டான் அல்லவா? (செங்குருதி சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கொட்டி) - இரத்த வெள்ளம் பொங்கும்படி அவனைக் கிழித்து, பிராட்டிகளுடன் சேர்வதற்காக குங்குமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தோள்களில் சீற்றத்துடன் சேர்த்து அவன் உடலைச் சேர்த்துக் கொண்டான். செம் குருதி சோராக்கிடந்தானை கூராரந்த வள்ளுகிரால் கீண்டு குடல்மாலை சீரார் திருமார்வின் மேல்கட்டி குங்குமத்தோள்கொட்டி ஆராவெழுந்தான் - என்ற வரிசையில் பதங்களை வைத்துப் படிக்கவேண்டும். (ஆராவெழுந்தான் அரியருவாய்) - நம்முடைய அடியார் ஒருவரின் விரோதியை அழித்தோம் என்ற மகிழ்ச்சி காரணமாக ஆரவாரம் செய்தான்.

(அன்றியும் இத்யாதி) - இப்படி அழியச் செய்யவேண்டும் ப்ராதிசூல்யமேயன்றியே, ஆனுகூல்யவமுடையவனாயிருக்கும்மீறே மஹாபலி, அதாவது - ஓளதார்ய குணமென்பதொன்று உடையனாகையால் அவனைச் சடக்கென அழியச் செய்யவொண்ணாமையாலும், தேவர்களுக்காக அவனை அழியச் செய்ய வேண்டுமையாலும், அவன் கொடுக்க உகப்பன் என்னுமத்தை நினைத்துத் தன்னை இரப்பாளனாக்கி அவன் பக்கலிலே சென்று நீரேற்று, பூமியை வாங்கி இந்த்ரனுக்குக் கொடுத்தபடி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (அன்றியும் இத்யாதி) - ஹிரண்யன் போன்று விரோதம் பாராட்டி, தவறு செய்தால் அழிக்கலாம், ஆனால் நல்லதும் செய்தவன் மஹாபலி ஆயிற்றே. அதாவது ஓளதார்யம் என்னும் தாராள குணம் கொண்டவன் ஆகையால், மஹாபலியை ஹிரண்யன் போன்று சட்டென்று அழிக்க இயலாது. ஆனாலும் தேவர்களுக்காக அவனை வென்றாக வேண்டும். எனவே தனது மனதில் - இவன் தாமம் செய்வதில் மகிழ்ச்சி கொள்பவன் - என்பதை நினைத்துக் கொண்டான், தன்னை யாசகம் பெறுபவனாக மாற்றிக்கொண்டான், மஹாபலியிடம் சென்று, தனது திருக்கரத்தில் தானநீரைப் பெற்று, இந்தப் பூமியை வாங்கி, மீண்டும் இந்திரனிடம் கொடுத்ததைக் கூறுகிறார்.

(அன்றியும் பேர்வாமனாகிய காலத்து) - நாட்டில் வாமநர்களெல்லாம் வளர்ந்தருளினவிடம் என்னலாம்படி சிறுத்திருக்குமென்னுதல், வடிவேயன்றியே பேரும் வாமநனாகிய காலம். (மூவடி மண் தாராய்) - மஹாபலீ. எனக்கு மூவடிமண் தரவேணும் என்றான். அவனும் தருகிறோம் என்றான், அங்ஙனாகவொண்ணாது, தாராய் என்றான் வளைப்பாரைப்போலே. (எனக்கென்று) - ஒன்றையும் எனக்கு என்னாதவன்காணும், எனக்கு என்றான், பரார்த்தமாகையாலே. (வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை) - வேண்டிக் கையிலே நீர் விழுந்தவாறே சிறுகாலைக் காட்டிப் பெரிய காலாலே லோகமடைய அளந்து கொண்டான். மாவலியை மூவடி மண் தாராயெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் என்று அவ்வயம்.

விளக்கம் - (அன்றியும் பேர் வாமனாகிய காலத்து) - இந்த உலகில் இருந்த மற்ற வாமனர்கள் அனைவரும் இவனை விட நெட்டையானவர்கள் என்று தோன்றும்படி இவன் மிகவும் குட்டையானவனாக வந்தான். தன்னுடைய தோற்றம் மட்டும் அல்லாமல், தனது பெயரையும் வாமனன் என்றே கொண்டான். (மூவடி மண் தாராய்) - மஹாபலி. எனக்கு முன்று அடி மண் தரவேண்டும் என்று கேட்டான். உடனே மஹாபலியும் தருகிறேன் என்றான். அதற்கு இவன், இவ்விதம் கூறினால் போதாது, உடனேயே தரவேண்டும் என்று மலையாள நாட்டு முறையில் கேட்டான். வாங்கிய கடனை கொடுக்காமல் இருப்பவன் முன்பாக ஒரு கோடு கிழித்து, கடனைக் கொடுத்தால்தான் அந்தக் கோட்டைத் தாண்டலாம் என்று நிபந்தனை விதிப்பது மலையாள நாட்டின் பழக்கமாகும். (எனக்கென்று) - எதையும் தனக்கு என்று வைத்துக் கொள்ளாதவன் இங்கு மற்றவர்களுக்காகத் தன்னுடைய நிலையை மாற்றி - எனக்கு - என்று கேட்கிறான். (வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை) - தான் யாசித்த திருக்கரத்தில் தானநீர் பட்டவுடன், தன்னுடைய சிறிய காலை சட்டென்று பெரிதாக வளர்த்து, லோகத்தை அளந்தான். மாவலியை மூவடி மண் தாராயெனக்கென்று வேண்டிச் சலத்தினால் நீரேற்றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் என்று பதங்களை வரிசைப்படுத்தவேண்டும்.

(ஆராத போரில் இத்யாதி) - தேவர்களும் அஸூர்களும்மாபய்க் கடலைக்கடையப்புக்கு மாட்டாதே தான் கடலைக் கடைந்தபடி சொல்லுகிறது. (ஆராத போரில்) - இவர்களுக்கு ஆராதே இருக்குமென்னுதல், தனக்கு ஆராதேயிருக்குமென்னுதல், (அசூர்களும் தானுமாய்) - தேவர்களும் அஸூர்களும் என்னவேண்டியிருக்க, எதிர்த்தலையான அஸூர்களைச் சொல்லி, பின்னைத் தன்னைச் சொல்லுவானென்னென்னில், ஆனுகூல்யலவமுடையார் தான் என்னும் சொல்லுக்குள்ளே அடங்குகையாலே தன்னைச் சொல்லிற்று. (காரார் வரை நட்டு) - மந்திரத்தில் படிந்த மேகம் அலசாதபடி கொடுவந்து நாட்டின நொய்ப்பமிருந்தபடி. (நாகம் கயிராக) - சேதநன்றே, மலையிலே சுற்றிக் கடையாநின்றால் தனக்கு அது வ்யலநமாயிராதே, இவன் கரஸ்பர்சத்தாலே வந்த ஸூகத்துக்கு அந்த வ்யாபாரத்தாலே போக்குவிட்டிலனாகில், அவனால் அது உண்டறுக்கவொண்ணாதபடி இருக்குமிறே. (போராமல் தாங்கிக் கடைந்தான்) - கீழ் உடையாமே மேல் கொந்தனியாமே பக்கத்தில் சாயாமே கடைந்தபடி. (திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மர்வன்) - கடலைக் கடைகிறபோது தோளும் தோள்மாலையுமாய் நின்று கடைந்தபடி.

விளக்கம் - (ஆராத போரில் இத்யாதி) - தேவர்களும் அசூர்களும் சேர்ந்து திருப்பாற்கடலைக் கடைய முற்பட்டபோது, அவர்களால் இயலவில்லை. அப்போது அந்தக் கடலை இவன் கடைந்த விதத்தைக் கூறுகிறார். (ஆராத போரில்) - அவர்களால் நிறைவேற்ற இயலாத கடைதல் என்னும் செயல், அல்லது அடியார்களுக்காக எத்தனை செய்தாலும் இவனுடைய மனம் த்ருப்தி அடையாத நிலை. (அசூர்களும் தானுமாய்) - தேவர்களும் அசூர்களும் கடைந்தனர் என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக, விரோதிகளான அசூர்களையும் இவனையும் ஏன் கூற வேண்டும்? இவனைச் சரணம் புகுந்த காரணத்தினால் தேவர்களும் இவனுக்குள்ளேயே அடங்கி விட்டதால், அவர்களைத் தனியே குறிப்பிடாமல், தானுமாய் என்று இவனே கூறப்பட்டான். (காரார் வரை நட்டு) - மந்திர மலையில் படிந்துள்ள மேகங்கள் கலையாதபடி அந்த மலையை எடுத்து வந்து, கடலில் நிறுத்திய திறமை கூறப்பட்டது. (நாகம் கயிராக) - நாகப்பாம்பு சேதனன் அல்லவா? அதனை மலையில் சுற்றிக் கடையும்போது, அந்த நாகத்திற்குத் துன்பம் ஏற்படாதா? எம்பெருமானின் திருக்கரத்தை ஒருமுறை அனுபவித்தால் விட

இயலாது. அந்தச் சுகத்தை இந்த நாகம் முன்பே அனுபவித்தது ஆகும். அப்படிப்பட்ட சுகத்தை இழந்த வேதனை தாங்கமுடியாமல், மீண்டும் அந்தச் சுகம் அனுபவிக்கும் பொருட்டு, கயிறாக நாகம் நின்றது. (பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான்) - அந்த மலையானது கீழே விழாமல், மேலே எழும்பாமல், இருபக்கத்திலும் சாயாமல் பிடித்துக் கொண்டு கடைந்தான். (திருத்துழாய்த் தாராரந்த மார்வன்) - இவ்விதம் கடலைக் கடைகின்றபோது, தன்னுடைய தோளில் அணிந்திருந்த மாலையில் உள்ள மலர்கள் உதிராதபடி அலட்சியமாகக் கடைந்தான்.

திருமங்கை ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை (பகுதி - 2)

இந்த க்லேசத்தோடே கர்ப்பதும்பமாகிற பையிலே கட்டுண்டு, அவயவங்களை நீட்டமுடக்கமாட்டாதே, க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திம் ஆப்நோதி ஜடராந்மாதுராதூர: என்கிறபடியே க்லேசேந ஜனித்து, பால்யதசையில் அசசிப்ரஸ்ரவங்களிலே கிடந்து, கண்டுயநே அபி சாசக்த: பரிவர்த்தே அப்யநீச்வர: ஸ்நாநபாநாதி சாஹாரமவாப்நோதி பரேச்சயா என்கிறபடியே தின்றவிடத்தைச் சொறிதல், கடித்தவற்றைத் துடைத்தல் செய்யமாட்டாதே, தாரகாதிகளும் பராதீநமாய், இப்படி க்லேசேந அதிசைசவகாலத்தைப் போக்கி, தானே ஒரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண கூமனானவளவிலே, தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா என்கிறபடியே பகவத்ப்ரவணனாக ப்ராப்தமாமிருக்க, பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா: என்று லீலையோடே காலத்தைப் போக்கி, யௌவநாவஸ்தையிலே நரகஹேதுவான விஷயாந்தரங்களோடே போதுபோக்கி, ஜரையிலே வந்து அகப்பட்டு அசக்தியோடே காலக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, நினைவின்றியே இருக்கச்செய்தே மரணம் ப்ராப்தமாக, க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கர பீடித: என்கிறபடியே உத்க்ரமண தசையிலே க்லேசத்தை அனுபவித்து அநந்தரம் ம்ருத்யுபரவசனாம்.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட பலவிதமான துன்பங்களுடன், தன்னுடைய தாயின் கர்ப்பப்பையில், தன்னுடைய கை கால்களை நீட்டவும் முடியாமல், சுருக்கவும் முடியாமல் தவித்தபடி உள்ளான். பின்னர் விஷ்ணு புராணம் கூறுவது போன்று - க்லேசாந்நிஷ்க்ராந்திம் ஆப்நோதி ஜடராந்மாதுராதூர: - துன்பத்துடன் உள்ள ஜீவன், தனது தாயின் கர்ப்பத்திலிருந்து மிகவும் சிரமப்பட்டு வெளியில் வருகிறான் - என்பதற்கேற்ப துன்பத்துடனேயே பிறக்கிறான். தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தில் மலமுத்ரங்களில் கிடக்கிறான். விஷ்ணு புராணம் கூறுவது போன்று - கண்டுயநே அபி சாசக்த: பரிவர்த்தே அப்யநீச்வர: ஸ்நாநபாநாதி சாஹாரமவாப்நோதி பரேச்சயா - சொறிந்து கொள்ள அறியாமல், புரண்டு படுக்கத் தெரியாமல், குளிப்பது உண்பது போன்ற செயல்களுக்கு மற்றவர்கள் ஆசைப்படி நடப்பது என்று உள்ளான் - என்பதற்கேற்ப பூசசிகள் கடித்தால் சொறியவும் அறியாமல், தான் கடித்த பொருள்களைத் துடைக்கவும் தெரியாமல் உள்ளான். தன்னுடைய உணவுக்கு மற்றவர்களை அண்டியே உள்ளான். இப்படியாகத் தன்னுடைய குழந்தைப் பருவத்தைத் துன்பத்திலேயே போக்குகிறான். அதன் பின்னர், தன்னுடைய செயல்களைத் தானே கவனித்துக் கொள்ளும் பருவம் அடைகிறான். அந்தப் பருவத்தில் விஷ்ணு புராணம் கூறும்படி - தஸ்மாத் பால்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா - பால்ய பருவத்தில் ஆத்மாவின் உயர்வுக்காக முயன்றபடி இருக்கவேண்டும் - என்பதற்கேற்ப பகவத் விஷயத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், அதற்கு மாறாக விஷ்ணு புராணம் கூறும்படி - பால்யே க்ரீடநகாஸக்தா: - சிறிய வயதை விளையாட்டில் கழிக்கின்றனர் - என்பது போன்று விளையாட்டிலேயே பால்யப் பருவத்தைக் கழிக்கின்றனர். பின்னர் வரும் யௌவன பருவத்தில் நரகம் செல்லக் காரணமான காமத்தில் ஊறியபடி உள்ளனர். பின்னர் கிழத்தன்மை வந்துவிட, எதற்கும் சக்தி இல்லாமல் காலத்தைக் கடத்துகிறான். பின்னர் சிறிது காலம் நினைவுகள் தவறியபடி உள்ளபோது, மரணம் வந்துசேர்கிறது. மரண காலத்தில் விஷ்ணு புராணம் கூறியபடி - க்லேசாதுத்க்ராந்திமாப்நோதி யாம்யகிங்கர பீடித: - யமதூதர்களால் பீடிக்கப்பட்டு, துன்பம் அடைந்து, மிகுந்த சிரமத்துடன் உடலை விட்டு வெளியேறுகிறான் -

என்பதற்கேற்ப உயிர் பிரியும்போது மிகுந்த துன்பங்கள் அனுபவித்தபடி மரணம் அடைகிறான்.

இப்படி ஸம்ஸாரிகளுடைய அநர்த்த பரம்பரைகளைக் கண்டு ஸ்ஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் என்கிறபடியே பரமஸ்ஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன் இவனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாக மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி என்கிறபடியே சாஸ்த்ரத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தான். எங்ஙனே என்னில் வேதாந்தத்திலே கூரம் ப்ரதாநம் இத்யாதி வாக்யங்களாலே சித்சிதீச்வர தத்வத்ரயங்களையும் பிரியக் காட்டிக்கொடுத்து, அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தாலே, ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா என்று ஜாத்யந்தனுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்தாற்போலேயும், இருட்டறையிலே விளக்கேற்றிக் காட்டினாற்போலேயும், சேதநாசேதநங்கள் சரீரம் ஈச்வரன் சரீரி என்று, ஈச்வரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குள்ள ஸம்பந்தத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து, த்வா ஸ்பர்ணா இத்யாதி வாக்யங்களாலே சேதநனுக்கு அசிதஸம்பந்தம் கர்மோபாதிகமென்று காட்டிக்கொடுத்து, ததா வித்வாந் புண்யபாபே வித்யாய இத்யாதி வாக்யங்களாலே ஓளபாதிகமான அசிதஸம்ஸர்க்கமற்று, ஒரு தேசவிசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யமான போகத்தை அனுபவிக்குமது ஸ்வரூபானுரூபமான புருஷார்த்தமென்று காட்டிக்கொடுத்து.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸம்ஸாரத்தில் தவிக்கும் ஜீவனின் துன்பம் கண்டு, ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (5-29) கூறுவது போன்று - ஸ்ஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நண்பன் - என்னும்படி, அனைத்திற்கும் உற்ற நண்பனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், இவர்கள் கரையேரும் மார்க்கமாக செய்வது என்ன? ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-1) கூறுவது போன்று - மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி - மிகுந்த கருணை உள்ள அவன், சாஸ்த்ரம் என்னும் விளக்கை அளிக்கிறான் - என்பது போன்று, சாஸ்த்ரங்களை அளிக்கிறான். இதனை எவ்விதமாகச் செய்கிறான்? ச்வேதாஸ்வதர உபனிஷத் (1-10) - கூரம் ப்ரதாநம் - ப்ரக்ருதியே கூரம் எனப்படுகிறது - என்று கூறுவது போன்று, சேதனன்-அசேதனம்-ஈச்வரன் என்னும் மூன்று தத்வங்களைப் புரியவைக்கிறான். அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தின் மூலம் ஸ்பால உபனிஷத் கூறுவது போன்று - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா - அனைத்து பூதங்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ளான் - போன்ற வரிகள் மூலம் பிறவியாகவே குருடனாக உள்ள ஒருவனுக்குக் கண்பார்வை அளித்தது போன்றும், இருள் குழந்த ஓர் அறையில் விளக்கு ஏற்றியது போலவும், சேதனமும் அசேதனமும் சரீரம்-இவற்றின் ஆத்மா ஈச்வரன் என்று ஈச்வரனுக்கும் சேதன-அசேதனங்களுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை காட்டிக் கொடுத்தான். முண்டக உபனிஷத் - த்வா ஸ்பர்ணா - அழகிய இறக்கை உடைய - என்ற உதாரணம் மூலம் சேதனனுக்கு கர்மம் காரணமாகவே அசேதனங்களுடன் தொடர்பு உள்ளதாகக் காட்டிக்கொடுத்தான் (இந்த உபனிஷத் வரியில் கூறப்படும் கருத்து - இந்த உடல் என்னும் மரத்தில் ஈச்வரன், ஜீவன் என்னும் இரு பழவைகள் அமர்த்துள்ளன. அவற்றில் ஒன்று, இந்த உடலின் கர்மங்கள் என்னும் பழங்களை உண்கிறது. மற்றொன்று உண்ணாமல் பார்த்தபடி உள்ளது - என்பதாகும்). மேலும் முண்டக உபனிஷத் - ததா வித்வாந் புண்யபாபே வித்யாய - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்த ஒருவன், அந்த நேரத்திலேயே தனது புண்யபாவங்களை கைவிட்டு, ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பது போன்ற வரிகள் மூலமாக, எல்லையற்ற காலமாக உள்ள அசேதன தொடர்பு நீங்கப்பெற்று, பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகள் அனுபவிக்கும் இன்பங்களை அனுபவிப்பதே ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற புருஷார்த்தம் என்று காட்டிக் கொடுத்தான்.

இப்படி ஈச்வரன் உபகரித்தவிடத்திலும் பாப்ப்ராகர்யத்தாலே இத்தைக் கைவிட்டு வேதபாஹ்யராயும், இதுக்குள்ளே புகுந்து, தத்ரைவ கே அபி சபலா: சலபீவந்தி என்கிறபடியே விளக்கிலே விட்டில் என்று சில பதார்த்தங்கள் நசித்துப்போமபோலே, வேத தாத்பர்யம் அறியாமையாலே குத்ருஷ்டிகளாயும் நசித்துப்போக, தாம் பண்ணின வேதப்ரதாநம் அகிஞ்சித்கரமாயறுகையாலே, ஓலைப்புறத்திலே செல்லாத தேசத்திலே எடுத்துவிடும் ராஜாக்களைப்போலே, ஸம்ஸாரி ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தவிடத்திலும், வைது நின்னை வல்லவா பழித்து என்கிறபடியே உள்ள சக்தியடங்க பகவந்நிந்தைக்குடலாயும், ஹிரண்யராவணாதி ரூபத்தாலே எதிரம்புகோத்து நசித்தும் இப்படி அவதாரமும் கார்யகரமாகாதவிடத்திலும் உடையவன் உடைமையை விடமாட்டாத சாபலத்தாலே இவர்களுடைய ஆபிமுக்யத்திலே அவஸர்ப்ரதீக்ஷனாய் வர்த்திக்க.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பலவிதமாக ஈச்வரன் மிகுந்த உதவிகள் செய்தபோதிலும், அதனைத் தங்கள் பாவத்தின் காரணமாக உணராமல், வேதங்களை நம்பாமல் கைவிட்டு நிற்கின்றனர். விளக்கில் புகுந்து அழிந்து போகும் விட்டில் பூச்சிகள் போன்று, இவர்கள் வேதங்களுக்கு தவறான பொருள் கூறும் மதங்களில் புகுந்து, அழிந்து போகின்றனர். இப்படியாகத் தான் அளித்த வேதங்கள் பயன்றயப் போவதை ஈச்வரன் காண்கிறான். கப்பம் கட்டாத சிற்றரசர்களிடம் தூதுவர்கள் அனுப்பியும் பயனில்லை என்றால், ராஜா தானே படையெடுத்து வருவது போன்று, ஈச்வரன் ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவனாக அவதரிக்கிறான். இப்படியாக அவன் அவதரித்தாலும் திருச்சந்தவிருத்தம் கூறுவது போன்று (111) - வைது நின்னை வல்லவா பழித்து - அவன் அளித்த சக்தி கொண்டிரு அவனையே பழிக்கின்றனர். மேலும் ஹிரண்யன், இராவணன் போன்றவர்கள் அவன் மீதே போரிட்டு அழிந்தும் போகின்றனர். இப்படியாக அவன் எடுக்கும் அவதாரங்களும் பயனில்லாமல் போகின்றன. ஆனாலும் பொருளின் சொந்தக்காரன், தனது பொருளை விடாமல் உள்ளது போன்று, இவன் இவர்கள் தன் மீது கொள்ளும் ஈடுபாட்டை எதிர்நோக்கியபடி உள்ளான்.

சேதநர் பக்கலிலே யாத்ருச்சிக ஸூக்ருதமென்று ஒன்று பிறக்க, அது வ்யாஜமாக விசேஷகடாக்ஷம் பண்ணி அத்தாலே அத்வேஷம் பிறந்து, அதடியாகப் பண்ணினை விசேஷ கடாக்ஷத்தாலே ஆபிமுக்யம் பிறந்து, அநந்தரம் சாஸ்த்ரவாஸனையாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் ஈச்வரன் நிருபாதிக சேஷியென்றும், இவ்வாத்மா அவனுக்கு அநந்யார்ஹசேஷமென்றும் யதாஜ்ஞாநம் பிறந்து, அநந்தரம் ஸ்வரூபானுரூபமான புருஷார்த்தத்திலே ருசிபிறக்குமளவும் தன்னுடைய விசேஷகடாக்ஷத்தாலே புகுர நிறுத்தி, புருஷார்த்த லாபத்துக்கு உபாயமேதோ என்று புபுத்தலை பிறந்தவளவிலே, சாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களைக் காட்டிக்கொடுத்து, இது துஷ்கரமென்றும், விளம்பித பலப்ரதமென்றும், ப்ரமாத ஸம்பாவனையுள்ளதென்றும் இவற்றில் இழிய இறாய்த்தவர்களுக்கு வேதாந்தசித்தமான தன்னுடைய உபாயபாவத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க

விளக்கம் - ஒரு நேரத்தில் சேதனனுக்கு யாத்ருச்சிக ஸூக்ருதம் என்று கூறப்படும் ஒரு புண்ணியம் தானகவே வெளிப்படுகிறது. அதனையே தனக்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பமாக பகவான் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். அந்தச் சேதனனை கடாக்ஷித்து விடுகிறான். இதனால் பகவானிடம் த்வேஷம் பாராட்டாத தன்மை அந்தச் சேதனனுக்கு உண்டாகிறது. இதன் மூலம், மீண்டும் பகவான் அவனைக் கடாக்ஷிக்கிறான். இதனால் சேதனனுக்கு பகவானிடம் அதிக ஈடுபாடு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அதன் பின்னர் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமும், ஆசார்யனின் உபதேசங்கள் மூலமும் - ஈச்வரனே அனைவருக்கும் இயல்பான ஜமமானன், இந்த ஆத்மா அவனது அடிமை - என்னும் ஞானம் உண்டாகிறது. அதன் பின்னர் அந்தச் சேதனனுக்கு, அவனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்ய புருஷார்த்தத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உண்டாகும்படியாக, எம்பெருமான் கடாக்ஷித்து விடுகிறான். அப்போது அந்தச் சேதனன் - இந்தப் புருஷார்த்தத்தை அடைய என்ன உபாயம் - என்று ஆராய்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஆவல் அந்தச் சேதனனுக்கு உண்டானவுடன், சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக கரமம் முதலான யோகங்களை ஈச்வரன் அவனுக்குக் காட்டுகிறான். இப்படிப்பட்ட உபாயங்கள் அனைத்தும் மிகவும் கடினமானவை, பல பிறவிகள் எடுத்துக் கழித்த பின்னரே பலன் அளிப்பவை, பல இடையூறுகளுக்கு உட்பட்டவை என்று உணர்த்துகிறான். இந்தக் காரணங்களை அறிந்தவர்களுக்காக வேதாந்தங்கள் மூலமாக, தானே மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்று காட்டித் தருகிறான்.

பக்தியினுடைய துஷ்கரதையோபாதி ப்ரபத்திநிஷ்டாஹேதுவான மஹாவிச்வாஸமும் சிலர்க்குக் கிட்டுகை அரிதாகையாலே இதில் இழியக் கூசினவர்களுக்கு, ஸர்வாதிகாரமான யாத்ருச்சிக பகவந்நாம ஸங்கீர்த்தனமே சேதநருடைய பாபத்தைப் போக்கி ஸூக்ருதானுகூலமாக, கர்மயோகாதிகளிலே முட்டுதல், ப்ரபத்தியிலே முட்டுதல், விரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடுத தானே நிரவாஹகமாதலாம்படியான வைபவத்தையுடைத்தாயாய்த்து திருநாமத்தினுடைய வைபவமிருப்பது. அதற்கு ப்ரமாணம் ஏதென்னில் கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்தூர் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் என்றும், யாதி ப்ரஹ்ம் ஸநாதநம் என்றும் உபோத்காத பலச்ருதிகளிலே சொல்லி, நடுவே திருநாமத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்வாழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்திலே இழிந்தவராகையாலே அத்திருநாம வைபவத்தைப் பேசுகிறார் இப்ரபந்தத்தாலே.

விளக்கம் - பக்தியோகம் என்பது கடினமான ஒன்றான சிலருக்கு இருக்கும். எம்பெருமானே அனைத்தும் என்னும் ப்ரபத்தியின் அடிப்படையான மஹாவிச்வாஸம் என்பது சிலருக்கு மிகவும் கடினமானதாக இருக்கும். ஆக பக்தி, ப்ரபத்தி என்ற இரண்டிலும் ஈடுபடத் தயங்குபவர்களுக்கு, எதனையும் எதிர்பாராமல் செய்யப்படும் நாமஸங்கீர்த்தனமே புகலிடமாகும். இது பாவங்களை நீக்கி, கர்மஞானபக்தி யோகங்களில் ஈடுபட வைத்து, ப்ரபத்தில் நிற்கச் செய்து விடும். நாம் அடைய நினைக்கும் எம்பெருமானை அடையத் தடையாக உள்ள பாவங்களை நீக்கி, அந்த எம்பெருமான் என்னும் இலக்கையும் நாமஸங்கீர்த்தனம் அளித்துவிடும். இப்படியாக இதன் பெருமை உள்ளது. இவ்வித கூறுவதற்கு ஏதேனும் ஆதாரம் உள்ளதா? கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - கிம் ஜபந் முச்யதே ஜந்தூர் ஜந்மஸம்ஸாரபந்தநாத் - எதனை ஜபிப்பதன் மூலம், ஜன்மம்-ஸம்ஸாரம் போன்ற பந்தங்களிலிருந்து விடுபடுகிறான்?
- விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - யாதி ப்ரஹ்ம் ஸநாதநம் - பழமையான ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்

என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தின் தொடக்கத்திலும், பலச்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டு, இவற்றுக்கு இடையில் ஸஹஸ்ரநாமம் ஓதப்படுவதால், திருநாமத்தின் பெருமை புலப்படுகிறது. இந்த ஆழ்வார் இப்படிப்பட்ட திருநாமத்தில் ஆழ்ந்தவராகையால், அந்தத் திருநாமத்தின் பெருமைகளை இந்த ப்ரபந்தத்திலே கூறுகிறார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

.. .. தொடரும்